

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Corpul Național al Polițiștilor — Biroul Executiv Central (w imieniu i w interesie swych członków — urzędników publicznych mających szczególny status — funkcjonariuszy policji wchodzących w skład IPJ w Tulcea)

Strona pozwana: Ministerul Administrației și Internelor, Inspectoratul General al Poliției Române, Inspectoratul de Poliție al Județului Tulcea

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 17 ust. 1, art. 20 i art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać ten sposób, że stoją one na przeszkodzie zmniejszeniu wynagrodzeń takiemu jak dokonane przez państwo rumuńskie w ustawie nr 118/2010 i w ustawie nr 285/2010?
- 2) Czy wykładni art. 15 akapit trzeci europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka, zgodnie z którym rząd rumuński miał obowiązek zgłosić sekretarzowi generalnemu Rady Europy swój zamiar przyjęcia środków zmniejszających wynagrodzenia i wskazać okres, w jakim przewidziano ich stosowanie należy dokonywać w ten sposób, że powoduje on nieważność ustawy nr 118/2010 i ustawy nr 285/2010?

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 stycznia 2012 r. w sprawie T-407/09 Neubrandenburger Wohnungsgesellschaft mbH przeciwko Komisji Europejskiej wniesione w dniu 26 marca 2012 r. przez Neubrandenburger Wohnungsgesellschaft mbH

(Sprawa C-145/12 P)

(2012/C 138/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Neubrandenburger Wohnungsgesellschaft mbH (przedstawiciel: adwokaci M. Núñez-Müller i J. Dammann de Chaptou)

Druga strona postępowania: Europäische Kommission, Bavaria Immobilien Beteiligungsgesellschaft mbH & Co. Objekte Neubrandenburg KG, Bavaria Immobilien Trading GmbH & Co. Immobilien Leasing Objekt Neubrandenburg KG

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia;

— ostateczne rozstrzygnięcie sprawy i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 lipca 2009 r. (D/53320), a w każdym razie ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie dopuszczalności skargi w sprawie T-407/09;

posiłkowo:

stwierdzenie, że naruszając swoje obowiązki wynikające z art. 108 TFUE i rozporządzenia (WE) nr 659/1999, Komisja zaniechała wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE.

— obciążenie Komisji i popierających ją interwenientów zarówno kosztami postępowania odwoławczego, jak i postępowania w pierwszej instancji w sprawie T-407/09.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie skierowane jest przeciw postanowieniu Sądu z dnia 9 stycznia 2012 r. w sprawie T-407/09, którym odrzucił jako niedopuszczalną skargę wnoszącą odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, zawartej jakoby w piśmie z dnia 29 czerwca 2009 r., w którym stwierdza się, że niektóre umowy zawarte przez skarżącą, dotyczące sprzedaży mieszkań w ramach prywatyzacji mieszkań komunalnych w Neubrandenburg, nie są objęte zakresem zastosowania art. 87 ust. 1 WE, oraz o stwierdzenie bezczynności Komisji w rozumieniu art. 232 WE, gdyż nie zajęła stanowiska co do tych umów na podstawie art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 88 WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Wnosząca odwołanie opiera je zasadniczo na czterech zarzutach:

Po pierwsze, zaskarżone postanowienie narusza art. 263 akapit czwarty TFUE, gdyż Sąd błędnie zakłada, że pismo Komisji z dnia 29 lipca 2009 r. stanowi decyzję niezaskarżalną w rozumieniu tego postanowienia. Sąd dokonał wykładni tego pisma tylko na podstawie jego brzmienia. Zgodnie z zasadami ukształtowanymi w utrwalonym orzecznictwie Sąd powinien był jednak uwzględnić istotę pisma, zamiar Komisji zrealizowany za jego pomocą oraz kontekst, w którym zostało sporządzone.

Po drugie, zaskarżone postanowienie narusza zasadę zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w prawie Unii. Sąd uzasadnił niezaskarżalność pisma Komisji z dnia 29 lipca 2009 r. zasadniczo tym, że Komisja określiła w nim ocenę w świetle przepisów o pomocy państwa jako „tymczasową”. Gdyby Komisja mogła uczynić ocenę ostateczną pod względem prawnym jedynie przez to środkiem nieposiadającym skutków prawnych, że werbalnie określiłaby swoją ocenę jako „tymczasową”, wydanie zaskarżalnej decyzji leżałoby w zakresie jej swobodnego uznania. Skuteczna ochrona sądowa praw indywidualnych nie byłaby wtedy możliwa.

Po trzecie, zaskarżone postanowienie narusza również art. 265 TFUE, gdyż Sąd z jednej strony neguje zaskarżalność pisma z dnia 29 lipca 2009 r., a z drugiej strony również niesłusznie zaprzecza przesłankom dopuszczalności skargi na bezczynność. W ten sposób pozbawiono wnoszącą odwołanie wszelkich możliwości ochrony prawnej.

W końcu postanowienie zawiera szereg błędów w uzasadnieniu i narusza przez to obowiązek uzasadnienia, o którym mowa w art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem.

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-148/12)

(2012/C 138/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch i G. Braun, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o orzeczenie, co następuje

- Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/110/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2004/49/WE w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych⁽¹⁾ przez to, że nie uchwaliła w pełnym zakresie przepisów ustawowych i administracyjnych wymaganych w celu transpozycji tej dyrektywy wzgl. nie poinformowała o tym w pełnym zakresie Komisji;
- nałożenie na Republikę Federalną Niemiec, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, w związku z uchybieniem zobowiązaniu do poinformowania o uchwalonych przepisach w celu transpozycji, okresowej kary pieniężnej w wysokości 148 094,1 EUR za każdy dzień, płatnej na konto środków własnych Unii Europejskiej;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 24 grudnia 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 345, s.62